

I) Ἄνευ τῆς βουλῆς, ἥτοι τῆς γνώμης καὶ συγκαταθέσεώς τινος (συντάσσεται συνήθως μετὰ γενικ. κατ' ἐπίδρασιν τῆς γενικ. κτητικῆς τῆς ἀντιστοίχου συντ. τοῦ οὐσ. βουλή, π. χ. δίχως τὴ βουλή μου - σου - του, δίχως τὴ βουλή τῆς μάνας μου - τοῦ πατέρα μου κττ.) πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐφνγα ἄβουλα τῆς μάνας μου Καλάβρυτ. Με πάντρεψαν ἄβουλά μου αὐτόθ. Γυναῖκα δὲ χαλειέται ἄβουλά της αὐτόθ. Ἀβουλα τοῦ γονεῶν του - τοῦ δασκάλου του Κύπρ. Ἀβουλά μου γιατί νὰ πᾶς; Κῶς Ἡπαντρεύτηκεν ἀνάβουλα τ' ἀφέντη δου Νάξ. Ἀβουλά μου τὸ ἔκανε Χίος Ἀνάουλά μας δὲν ἠκάνανε τίβοις τὰ παιδιά μας Ἀνδρ. Ἀβουλα τ' ἐμόν (παρὰ τὴν θέλησιν μου. Ἡ ἔναρθρος ἀντων. τ' ἐμόν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν γενικ. μου) Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ. Ἀβουλα τ' ἐμόν μὴ πᾶς πουθεν (πουθενὰ) Τραπ. Ἀβουλα τ' ἐκείνου ἐποίκ' ἀτο (παρὰ τὴν θέλησιν ἐκείνου τὸ ἔκαμα) Χαλδ. || Γνωμ. Ἀβουλα τοῦ Θεοῦ πουλλὴν 'κὶ πετᾶ ('κὶ = δέν. Τὰ πάντα γίνονται κατὰ θεῖαν βούλησιν) Τραπ. Ἀβουλα τοῦ Θεοῦ φύλλον 'κὶ λαΐσκεται (λαΐσκονται = κινουμαι. Συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀβουλή, ἀθελα. **β)** Ἀκουσίως Πελοπ. (Βούρβουρ.): Ἡρθ' ἄβουλα πίσω. **II)** Ἀμέσως Πελοπ. (Βούρβουρ.): Ἐφας σῦκα, ἔφας, καὶ τὴν ἔπασσε ἄβουλα ἡ θέρη.

ἀβουλή ἐπίρρ. Κρήτ. Τήλ. κ. ἄ. ἀβουλή Ρόδ. ἀνεβουλή Κρήτ. ἀνηβουλή Κρήτ. ἀνηβουλᾶς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βουλή κατ' ἄλλα ἐπίρρ. εἰς -ίς. Τὸς τοῦ ἀβουλή ἀπεβλήθη ἔνεκα κακοῦ χωρισμοῦ ἐν συνεχείᾳ, ὅλον ἀβουλή σου - ἀβουλή σου, ὅπερ κατόπιν ἐκαθολικεύθη καὶ πρὸ λ. ἀρχομένης ἀπὸ ἄλλου συμφ. Πβ. ὁμοίως δρομῆς - δρομῆ. Τὸ ἀνηβουλᾶς ἔχει τὸ α κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἄβουλα.

Ἄνευ τῆς βουλῆς, ἄνευ τῆς γνώμης καὶ συγκαταθέσεώς τινος (συντάσσεται πάντοτε μετὰ γενικ. δι' ὃν λόγον καὶ τὸ ἄβουλα, ὁ ἰδ.) ἔνθ' ἀν.: Ἐξ ἀβουλή μου τὸ πῆρε (ἡ χρῆσις τῆς προθ. ἐξ ἐρμηνεύεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐνομίσθη τὸ ἐπίρρ. ὡς γενικ. οὐσ.) Τήλ. Ἀβουλή σου δὲν κάμνω τίποτις Ρόδ. Ἐφνγεν ἀβουλή μου αὐτόθ. Ἀνηβουλή μου τοῦ δῶκα Κρήτ. Ἀνηβουλή του παδρεύτηκε αὐτόθ. Ἐγύρνευε νὰ δῇ 'ς τὸ σπῖτι ἀνηβουλᾶς τοῦ σπιτονοικοκύρι αὐτόθ. || Ἄσμ.

Δὲ θέλω 'γὼ παινέματα κὶ ὁ Μαυριανὸς μανίζει
κὶ ἀνηβουλᾶς τοῦ Μαυριανοῦ πρᾶμα νὰ μῆνε γίνῃ
Κρήτ.

Ἀνηβουλή τοῦ μάνας μου χάρισμα μὴ μ' ἀφήσης
αὐτόθ. Συνών. ἄβουλα, ἀθελα.

ἀβούλητος ἐπίθ. Σύμ.—Λεξ. Περίδ. κ. ἄ. ἀβόλιστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀβούλιος Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βουλή.

Ὁ μὴ βυθισθεὶς ἐν ὕδατι ἢ ἄλλαχού, ἀβύθιστος ἔνθ' ἀν.: Ἀβούλητη βάρκα Σύμ. Ἐσσυρα ἔναν ξύλον 'ς σὸ νερόν ἀπέσ' καὶ 'κ' ἐβόλτσεν, ἐπέμ' νεν ἀβόλιστον ἀπαγκέσ' (ἐρριψα ἐν ξύλον μέσα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δὲν ἐβυθίσθη, ἔμεινεν ἀβύθιστον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας) Τραπ. || Φρ. Λινάρι ἀβούλιγο καὶ ἀμαγγάνιγο (ἐν ἐπφδ. κατὰ τῆς νόσου περιδρόμου, ἔνθα σημαίνει τὸ λινάρι, τὸ ὁποῖον ἀποφλοιούται διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τοῦ στελέχους κατὰ μεμονωμένα νήματα χωρὶς νὰ βυθισθῇ εἰς ὑγρὸν λάκκον καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐπ' ἀρκετόν, ἵνα διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὑγρασίας μαλακυνθῇ καὶ οὕτω καταστῇ εὐκόλος ἢ ἀποφλοιώσις κατόπιν δι' εἰδικῶν μηχανήματος

τοῦ λεγομένου μαγγάνου. Ἡ σημ. αὕτη προσεπικυροῦται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπομένου ἐπιθ. ἀμαγγάνιγο) Κέρκ. Συνών. ἀβούλιχατος 1.

ἀβούλιχατος ἐπίθ. Κυκλ. (Ἀνδρ. Μήλ. Σῦρ. κ. ἄ.) Παξ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἄ.) ἀβούλιχατους Λέσβ. Μακεδ. Στερελλ. (Ἀμφ.) κ. ἄ. ἀβούλιαστος Ἀνδρ. ἀβούλιαγος Πελοπ. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βουλήζω. Περί τοῦ τύπου: ἀβούλιαγος ἰδ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνῶν 38 (1926) 194 κ' ξ.

1) Ὁ μὴ βυθισθεὶς συνήθως ἐν ὕδατι, ἀβύθιστος σύνθη.: Ἐκατοσε ἀβούλιχατο τὸ βαρκάκι Μήλ. Ἀπὸ τῆς οὐρετοῦνα κἀνένα καίκι δὲν ἔμεινε ἀβούλιχατο Σῦρ. Συνών. ἀβούλητος. **β)** Ὁ μὴ καταπεσὼν, ὁ μὴ κ. περιπωθεὶς, ἐπὶ οἰκοδομῶν, τοίχων κττ. Λέσβ. Παξ. κ. ἄ.: Ἐβούλιαξε ὅλο τὸ νησί, μονάχα ἡ ἐκκλησιὰ ἔμεινε ἀβούλιχατο Παξ. Βουλιάζαν ὅλα τὰ σπῖτια κ' ἕνα μονάχα ἔμεινε ἀβούλιχατο Λέσβ. **γ)** Ὁ μὴ ὑποστάς καθίς' ἰσιν Παξ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.: Τόπος ἀβούλιχατος Καλ. ἀβρυτ. Μέρος ἀβούλιχατο Παξ. **2)** Ἀωρος, κ. κλ. ρός, ἐπὶ καρποῦ (ὅστις πιεζόμενος διὰ τοῦ δακτύλου 'εν βουλιάζει ὡς ὁ ὄριμος) Πελοπ. (Λακων.) **3)** Ὁ μεταφ. ὁ ἐπιτήδειος νὰ συγκαλύπτῃ πάντοτε τὰ σ. ὅ. ματα καὶ τὴν ἐνοχήν του (ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ἐπιπλέοντος ἐλαίου, ὅθεν καὶ ἡ συνών. φρ. σὰν τὸ λάδι πλέει ἀ. ἀν' ἀπάνω) Κυκλ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.: Εἰν' ἀβούλιχατος, ποτὲ δὲν πιάνεται Κυκλ.

***ἀβουλιστὰ** ἐπίρρ. ἀνεβουλιστὰ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀβουλή κατὰ τινα ἀναλογικ. συνεκδρομὴν πρὸς τὰ εἰς -(ισ)τὰ ἐπίρρ., ὡς ἀνισωστὰ, διχωστὰ κττ.

Παρὰ τὴν θέλησιν: Ἀνὲ παδρευτῇ ἀνεβουλιστὰ μου, δὲ θὰ λογαριάσω καθόλου πῶς ἔχω π. υἱό.

ἀβουλλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβουλ-λος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βούλλα. Πβ. μεσν. ἀβουλλος = ἀσκεπής, ἄνευ κ. κλύματος. Διήγ. Παιδιόφρ. στ. 138 (ἐκδ. Wagner σ. 146) «ἀν εὐρης δ' ἀβουλλον ρωγὴν νὰ γέμῃ τὸ ἐλάδι». Περί τοῦ μεσν. βούλλα ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ καλύμματος ἰδ. ΦΚουκο υλ. ἐν Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 424.

Ὁ μὴ ἔχων βούλλαν, ἥτοι χαρακτηριστικὸν σημεῖον: Ἀπ-παρος ἀβουλ-λος (ὑπὸς ἄβ.). Αἶγια ἀβουλ-λη. Συνών. ἀβούλλωτος 3 β, ἀσημάδευτος, ἀσημάδιαστος, ἀσήμαδος.

ἀβούλωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) ἀβούλ-λωτος Κύπρ. ἀβούλλουτους βέρ. ἰδωμ. ἀβούλλουτους Σάμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βουλλώνω.

1) Ὁ μὴ βουλλωμένος, ἥτοι ὁ μὴ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἀποτετυπωμένην σφραγίδα φέρουσιν τὰ ἀρκτικά γράμματα ὀνόματος ἢ καὶ ὀλόκληρον τὸ ὄνομα, ἡ ὁποία ἀντὶ τῆς ἰδιοχείρου ὑπογραφῆς τίθεται ἐπὶ ἐπιστολῶν, ἐγγράφων κττ., ἡ σφραγίδα φέρουσιν ἄλλην διακριτικὴν παράστασιν Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Τὸ γράμμα ἀβούλλωτον ἐν Τραπ. κ. ἄ. Βέργα σιταροῦ ἀβούλ-λωτη (σωρὸς σίτου εἰς τὸ ἀλώνιον μὴ σφραγισθεὶς ὑπὸ τοῦ κυβερνητικοῦ ἀντιπροσώπου. Τὸ σφράγισμα τοῦτο γίνεται, ἵνα μὴ δυνηθῇ ὁ ἰδιοκτήτης νὰ ὑπεξαίρεσθαι μέρος τοῦ σίτου πρὸ τῆς κατα-

